

Să nu uităm asfințitul

Flavius

Să ne îmbrățișem în pragul nopții,
să nu uităm asfințitul,
imagine afișată-n memorie.
Ochii păstrează și ei pe retină
frumosul pe care-l absorb și-l cultivă
în fiecare poem ce-l voi scrie.

Tu te supui aceluiași uși ce trebuie deschise
pe fiecare hol dintr-un spital
crezând că acolo este ultima salvare
din pânda de paianjen în care te-ai încurcat
aruncat în aer de propriile greșeli.

În piele nu se vede durerea coaptă-n interior,
nimeni nu privește pe geam afară din suflet,
trupul și el se schimbă cu anii
se-mbracă-n aura îngroșată de prejudecăți
ce induc teama de moarte.